

tor nodig hadden, konden we die bellen. Het was kortom een andere tijd, met een andere partner. De ontwikkelingen gingen veel sneller.”

10 Wat gaat u doen met de fabriek in Hull?
“We hebben het moeilijke besluit genomen om de vestiging in Hull te sluiten. Hoewel dit geen eenvoudige beslissing was, is het in het belang van Accsys en de aandeelhouders. Deze stap stelt ons in staat om ons te richten op het succes in de bredere bedrijfsactiviteiten.”

11 Zijn er plannen om verder uit te breiden?
“Op dit moment niet. Het bouwen van chemische productiefaciliteiten is heel duur. Je hebt een solide balans nodig, of investeerders met diepe zakken en veel geduld. We hebben nu een fabriek met twee reactoren in de VS en de mogelijkheid om daar nog vier aan toe te voegen. Als de vraag ontploft, kunnen we de capaciteit daar nog verdrievoudigen.”

12 Sinds de beursgang in 2007 is de koers zo'n 95 procent gedaald. Kunnen aandeelhouders snel verbetering verwachten?
“Sinds ik aan boord ben, is een van onze grote ambities het verbeteren van het rendement. Mijn wens is om zo de geloofwaardigheid van het bedrijf onder investeerders vergroten. We staan nu niet meer bloot aan het risico dat komt kijken bij grote investeringen. Naar mijn gevoel zorgde dat risico ook voor druk op de koers. We hebben een geweldig product en mijn missie is nu om te zorgen dat dit een serieuze, volwassen onderneming wordt door zo veel mogelijk waarde uit onze bestaande investeringen te halen. Als dat is gelukt, kunnen we kijken naar verdere uitbreiding en fantastische groeiplannen.”

‘MIJN WENS IS OM DE GELOOFWAARDIGHEID VAN HET BEDRIJF ONDER INVESTEERDERS TE VERGROTEN’

— Column —

100 keer zwartgallig

Mijn honderdste column voor uw lijfblad is een uitgelezen moment om eens niet zwartgallig uit de hoek te komen.

U mag dan wel denken dat mijn carrière na zeventien jaar trouwe loondienst is gestagneerd, ondergetekende is nog lang niet uitgeblust. Dat laatste lijkt ondertussen wel te gelden voor Duitsland, waar een groot deel van mijn DNA vandaan komt.

De voormalige economische grootmacht leunt zwaar op energie-slurpende industrieën uit de twintigste eeuw, met veel duur personeel, geleid door ouderwetse managers, met machtige vakbonden en een verpletterende bureaucratie. Een land dat teert op de vroegere inspanningen van de naoorlogse generatie, maar met veel achterstallig onderhoud aan infrastructuur en een ICT-infrastructuur waar menig ontwikkelingsland zich voor zou schamen. “*Wir schaffen das*” wordt een heikele kwestie in een cynische, verstarde en lethargische omgeving.

De Duitse bevolking mort en het pessimisme tiert welig. De politieke impasse verergert, waarbij de middenpartijen door zowel de extreemrechtse als -linkse flanken worden gepasseerd. Wie had ooit gedacht dat in deze eeuw zoveel mensen in een volwassen democratie sympathieën koesteren voor nazi's of communisten? In Duitsland nota bene. Buitenlanderhaat en een bizarre hoop

dat communisme – of Poetin *himself* – redding zal bieden. Na de re-installatie van Duitse douaniers vreest Brussel voor het opengrenzenbeleid.

Gelukkig hebben Duitsers zich eerder uit het moeras getrokken, niet alleen bij voetbal. Maar de pijnlijke transformatie zal lang duren. Sommigen roepen dat onze zuinige bureaus hun constitutionele beperkingen maar moeten omzeilen en flink gaan lenen, net zoals de meeste Zuid-Europese landen en de VS. Hopelijk wordt het geld echt aangewend om te hervormen, niet om tijd te kopen. Ondertussen wordt de schuldenlast steeds beangstigender in de EU, VS en Japan. China lijkt gezonder, maar niemand weet hoeveel onheil is verstopt bij de lokale overheden.

Ik wens de Duitsers moed en volharding. Als ooit het grote Duitsland zijn handje moet ophouden, is het maar de vraag of de EU-liefde in landen als Italië of in Oost-Europa groot genoeg is om een duit in het zakje te doen.

Of ben ik te zwartgallig?

ERROL KEYNER

is adjunct-directeur van de VEB